

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 16 czerwca 2020 r.

Pozycja 178

POSTANOWIENIE z dnia 30 kwietnia 2020 r. Sygn. akt Ts 63/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz – przewodniczący
Zbigniew Jędrzejewski – sprawozdawca
Leon Kieres,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia J.S. na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 18 grudnia 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 kwietnia 2018 r. (data nadania) J.S. (dalej: skarżąca) zarzuciła art. 47 w związku z art. 42 § 1 i art. 300 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 108, ze zm., dalej: k.p.) niezgodność z art. 24 i art. 64 ust. 2 w związku z art. 2 Konstytucji w zakresie, w jakim:

a) pracownikowi, któremu przywrócono w wyniku orzeczenia sądowego poprzednie warunki płacy i który nieprzerwanie pozostawał w okresie obniżenia wynagrodzenia w zatrudnieniu u tego samego pracodawcy, nie przysługują względem pracodawcy jakiejkolwiek inne roszczenia ponad odszkodowanie określone w stosowanym odpowiednio art. 47 k.p. za czas przepracowany z „obniżonym wynagrodzeniem za pracę” do momentu przywrócenia poprzednich warunków płacy;

b) zakwestionowanie orzeczeniem sądowym dokonanego wypowiedzenia zmieniającego i przywrócenie pracownikowi poprzednich warunków płacy, ma zawsze i wyłącznie skutek na przyszłość (*ex nunc*) i nie istnieją jakiejkolwiek inne sytuacje uzasadniające przyjęcie, że skutek przywrócenia poprzednich warunków płacy następuje już od momentu, kiedy zakwestionowane przez sąd wypowiedzenie zmieniające zostało przez pracodawcę dokonane (*ex tunc*).

2. Postanowieniem z 18 grudnia 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, stwierdzając, że w części nie spełnia ona wymogów formalnych przewidzianych w art. 53 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o or-

ganizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) a także jest w części oczywiście bezzasadna.

3. W zażaleniu na powyższe postanowienie (nadany 7 stycznia 2020 r.) skarżąca zarzuciła Trybunałowi wadliwe uznanie, że wniesiona skarga ma charakter abstrakcyjny oraz że nie wskazała jako źródła naruszenia jej praw wyroku Sądu Rejonowego w B. z 15 czerwca 2015 r. (sygn. akt [...]).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

3. Na początku należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom skarżącej, podstawą odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu była nie tylko jej oczywista bezzasadność, ale również niespełnienie wymogów formalnych, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 1 i 3 u.o.t.p. TK (s. 7 postanowienia), do czego skarżąca się nie odniosła.

Pierwszy z zarzutów skarżącej dotyczy uznania przez Trybunał, że wniesiona skarga ma charakter abstrakcyjny. Skarżąca podnosi, że powodem oddalenia jej powództwa było przekonanie sądów powszechnych, iż zakwestionowane przepisy limitując wysokość odszkodowania do wynagrodzenia za jeden lub dwa miesiące uniemożliwiają w ten sposób przyznanie jej jakiegokolwiek innego odszkodowania. Skarżąca podkreśla, że „zarzucenie w tej sytuacji [...], że jej żądanie jest abstrakcyjne, a nie konkretne jest chybione. To bowiem wskazane przepisy, limitujące możliwość dochodzenia od pracodawcy dokonującego wypowiedzenia zmieniającego zapłaty wynagrodzenia maksymalnie za dwa miesiące powoduje, że [skarżąca] nie może w ogóle dochodzić należności, które słusznie uważa za jej przysługujące”.

Trybunał stwierdza, że skarżąca nie przedstawiła argumentów przeczących tezie, że wniesiona skarga ma abstrakcyjny charakter. W zaskarżonym postanowieniu Trybunał nie zanegował tego, że zakwestionowane przepisy limitują wysokość należnego skarżącej odszkodowania. Uznał, natomiast iż *de facto* nie miały one w sprawie skarżącej zastosowania, ponieważ otrzymała ona od pracodawcy odszkodowanie większe, niż przewidziane w tych przepisach. W związku z powyższym Trybunał słusznie uznał, że uzasadnienie zarzutu niekonstytucyjności zaskarżonego przepisu wskazuje na jego potencjalny i abstrakcyjny charakter.

Drugi zarzut skarżącej dotyczy błędnego uznania przez Trybunał, że nie wskazała jako źródła naruszenia jej, praw wyroku Sądu Rejonowego w B. z 15 czerwca 2015 r. (sygn. akt [...]); dalej: wyrok Sądu Rejonowego).

Trybunał zauważa jednak, że skarżąca pomija fakt, iż przywołana przez nią podstawa odmowy dotyczyła wyłącznie jednego zarzutu postawionego w skardze, tj. że przywrócenie poprzednich warunków płacy ma zawsze skutek *ex nunc*. Niemniej, Trybunał ponownie

stwierdza, że wyrokiem Sądu Rejonowego skarżące przywrócono poprzednie warunki płacy wyrokiem Sądu Rejonowego i ewentualnie jego może dotyczyć powyższy zarzut.

Skarżąca wskazuje również na wypracowane w doktrynie oraz orzecznictwie stanowisko o stosowaniu do pracowników, którym wręczono wypowiedzenie, art. 415 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145, ze zm.; dalej: k.c.) w związku z art. 300 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, ze zm.; dalej: k.p.).

Trybunał zwraca uwagę, że Sąd Okręgowy w B. w wyroku z 28 grudnia 2017 r. (sygn. akt [...]), a więc w ostatecznym rozstrzygnięciu wskazanym przez skarżącą, przychylił się do poglądu wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2009 r. (sygn. akt I PZP 2/09, Lex nr 499592), zgodnie z którym „art. 47 k.p. nie pozostaje w związku, ale w opozycji (*a contrario*) do art. 300 k.p. W konsekwencji przepisy prawa pracy regulujące skutki nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem wypowiedzania umów o pracę przez pracodawcę nie pozostają w żadnym związku z art. 300 k.p., skoro ten dotyczy wyłącznie spraw nieunormowanych przepisami prawa pracy”. Skarżąca, zwracając uwagę na wadliwość odesłania na drogę odszkodowawczą (art. 415 k.c. w związku z 300 k.p.), pomija fakt, że sąd orzekający w jej sprawie, w ogóle zaprzeczył aby takie odesłanie było możliwe.

Abstrahując od powyższego, skarżąca nie podważyła twierdzenia Trybunału, że przedmiotem wyroków sądów w orzekających w jej sprawie nie była wysokość roszczenia, o którym mowa w art. 47 k.p., lecz możliwość dochodzenia roszczeń akcesoryjnych od świadczenia otrzymanego od pracodawcy, które sądy uznały za świadczenie nienależne.

Mając powyższe na uwadze, Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.